

Előfizetési árak:
 Egy évre 5 frt — kr.
 Fél évre 2 frt 50 kr.
 Negyed évre 1 frt 25 kr.

Szerkesztőség:
 Kurcaparti-utca 31. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények és az előfizetési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve
 a lap egy oldala 18 helyre van beosztva. Egy hely ára 90 kr. Bélyegdíj minden beiktatástól külön 30 kr.
 Hirdetések Stark Nándor könyvkereskedésében is felvételnek.

Nyilttér-ben
 minden egyes sor közlése 30 kr.
 Bérmentetlen levelek csak ismert kezektől fogadtatnak el.
 Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelen hetenként háromszor:
 vasárnap, kedden és pénteken reggel.
 Egyes szám ára 4 kr.

Felölös szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
SIMA FERENC.

Előfizetések elfogadtatnak helyben:
Stark Nándor és Dezső Sándor könyvkereskedésében.
 Ugyanitt egyes számok is kaphatók.

A közigazgatási tisztviselők.

E lap mult számának vezércikke a főjegyzői állásnak esetleges megüresedésével szemben, kiemeli azt a sajnos körülményt, hogy városunknál az első rangú tisztviselők is oly szerényen vannak díjazva, hogy e fizetéssel a tisztviselő existenciája alig van biztosítva.

Valóban, igaz van a cikkírónak ebben, s az a szomorú, hogy leginkább a nagy magyar alföldi városokban, mint Szentes, Hód-Mező-Vásárhely, Kecskemét és Fegyverházán vannak ily silányul fizetve a tisztviselők. (Kecskemétet ki kell ezek közül venni; mert mint tudjuk, ott a polgármester 2400 forint fizetést élvez, és ehez aránylik a többi tisztviselő fizetése is. Szerk.) És éppen ez az oka, hogy a közigazgatási pályára, itt az Alföldön, különösen a városoknál, alig szánják magukat teljesen qualificált elemek, s ez az oka annak is, hogy a tisztviselő szívesen ragad meg hivatalos állása mellett minden mellékfoglalkozást, s innen van az is, hogy az ugynevezett zugirászat éppen a közigazgatási kormányzatban találja meg legnagyobb mérvben a maga emberét. Sőt sajnós, és ki merem mondani azt is, hogy a tisztviselők silány díjazására viheto vissza számtalan esetben számos visszaélés és sikkasztás is.

De a közigazgatás e sebeit nem akarják látni azok, kiknek ezt meg kellene látni: a városi képviselők, hogy azután a fizetések feljebb emelésével a tisztviselőnek tisztességes megélhetést biztosítanak, s ezzel a közigazgatási pályára kecsegtetnék a legalkalmasabb és legképzettebb embereket, kik ma távol tartják magukat.

Nem értek ugyan a közigazgatás minden egyes ágához; de merem azt is állítani, hogy ha jobb fizetést adna a város, akkor még a hivatalnoki létszámot is lehetne apasztani. (Nem hisszük. Hiszen ott van a polgármesteri hivatal, mely mellett egy jegyző, vagy tollnoki állás ugy kellene, mint egy falat kenyér és még se szavazta meg a közgyűlés ennek rendszerezését, úgy, hogy a vármegyének magának kellett közbe lépni, és az ügyet bővebb figyelmébe ajánlani a közgyűlésnek. Szerk.)

Különben most éppen itt lesz az ideje annak, hogy ezek a dolgok alapos, a városi adminisztráció nagy és fontos érdekei által követelt mérvben kerüljenek vita alá.

A jövő évben a tisztújítás lesz és statutum ez alkalomból átdolgozás alá kerül s új megállapítás alá jönnek a tisztí fizetések is. Addig ezen az állapoton változtatni ugy sem lehet; de tisztújítás előtt változtatni, javítani kell.

Ennek nem a tisztviselő, hanem a város látja legtöbb hasznát. *Egy képviselő.*

A megyei közmunka.

A megyei közmunkát — mint erről már régebben írtunk, — Baross miniszter egy új törvény által fogja szabályozni. Az új közmunka-törvényjavaslat már bizottságilag tárgyalatott, tehát legközelebb az országgyűlés elé s onnan királyi szentesítés alá kerül és a jövő évben már ennek az alapján lesz a közmunka kiírás.

A törvény fő elvi jelentősége abban fog állani, hogy jövőre nem pusztán a földbirtokos, ház és személy viseli a közmunka terhet, hanem az állami egyenes adók után lesz ez kiróva. Ezt mindenki igazságosnak találja: de az országos ellenzéki lapok magasnak találják a kulcsot, mely szerint minden adóforint után 10 krt lehet kirónni, s ebben adóemelését látnak.

Az „Egyetértés“ egy ily irányú cikkére a következő érdekes választ írja egy kormányparti képviselő:

„Csaknem megfoghatatlan mindenekelőtt, mikor ugy állítatik oda a dolog, mintha ezen törvényjavaslattal adóemelés, vagy éppenséggel valami új adónem behozatala céloztatnék. A tény pedig az, hogy az országban eddig is a legtöbb törvényhatóság a közmunkának egészben vagy részben való pénzbeli megváltását már is behozta. A közmunkatartozásnak pénzürtéke pedig (1886-ban) a kivett egyenes adókhoz a következő viszonyban állott:

1	megyében kitétte az egyenes adók 50%-át
2	„ „ „ „ „ 30 „
1	„ „ „ „ „ 27 „
3	„ „ „ „ „ 26 „
7	„ „ „ „ „ 19%-nál többet.
24	„ „ „ „ „ 13 „
10	„ „ „ „ „ 10 „ kevesebbet
	Egyetlen megyében sem „ 7 „

Ez volt az eddigi állapot. Miként intézkedik már most a törvényjavaslat a jövőre nézve? A törvényjavaslatnak ebbeli lényeges intézkedései a következő három pontban foglalhatók össze:

1. Törvényhatósági utadó fejében mindenki legalább is 3 kézi napszámmal folyó árát, mely azonban nem lehet nagyobb összesen 1 frt 50 krtal, fizetni tartozik.

2. Az utadó az egyenes adók bizonyos százalékában fog kivettetni, mely rendszerint 10 százaléknál nagyobb nem lehet. — A 10 százalék tehát a *maximum*.

3. Ha valamely törvényhatóság kivételes körülményeknél fogva a 10 százalékból nem fedezhetné szükségleteit, elhatározhatja az utadónak 13 százalékig terjedő felemelését. Tekintetbe veendő azonban minden ily esetben két intézkedés:

a) hogy a megye ezen határozatához a közlekedésiügyi miniszter útján a *miniszterium* jóváhagyása szükséges;

b) hogy az állami ut-alapból *első sorban* azon törvényhatóságok lesznek segélyezendők, melyek ezen segély nélkül pótdadjukat a 10 százalékos maximumon túl lennének kénytelenek felemelni.

Ezek a törvényjavaslatnak világos szavai. A ki tehát azt állítja, hogy a 10 százalék a *minimális* utadó, vagy hogy az utadó 10—15 százalékot fog kitenni ez állítást bizonyára nem a törvényjavaslatból merítette.

Az előadottakból kitűnik, hogy a 13 százalékos utadó csak igen ritkán fog bekövetkezni, nem ritka törvényhatóság fogja azt önként kimondani, még ritkábban fogja azt az egész kormány helybenhagyni, a mikor pedig kivételes esetben mégis ily nagy kiadás szükségessé válnék, az országos utadó-alap fog lehetőleg a hiányon segíteni. Marad tehát, mint szabály, a 10 százalékos maximum. Sulyt kell fektetni ezen szóra, hogy maximum, mert sok helyütt ugy fogják fel a törvényjavaslatot, hogy az a 10 százalék az egész országban egyformán fogja kivettetni. *Ez határozott tévedés.* Épen azért nem akarta a kormány és nem akarják a törvényhozásnak illetékes tényezői a 10 százalékot szabályul elfogadni, mert felteszik, hogy számos helyen jóval kevesebb lesz az utadó és nem volna igazságos, ha a jól adminisztrált megye közönsége többet fizessen csak azért, hogy a kevésbé jól vezetett megyéknek hiányait fedezze. Nem lesz tehát az utadó 10 százalék.

Azonban feltéve, de meg nem engedve, hogy általánosan a 10 százalék elfogadtatnék, mit jelentene ez a gyakorlatban? Jelentene nevezetesen adóleszállítást nem kevesebb, mint 45 megyében, 3 megyében a jelenlegi állapotnak fentartását, 7 megyében 1—3 százalékos adófelemelést.

Nem lehet tehát szó új adóról, legfeljebb meglevő adónak rendezéséről. Sőt még az adózási forma sem szenved gyökeres változást, mert a törvényjavaslat nem ejti el teljesen a természetbeni lerovásnak eszméjét, csak kimondja, hogy az összes utadó-tartozásnak fele része készpénzen megváltassék. Az eddigi állapottal szemben itt sem áll be nagy változás, mert a közmunkatartozásnak kötelező megváltása eddig is ki volt mondva: egészen 15 megyében, $\frac{1}{2}$ — $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{4}$ részben 26 megyében. Összesen tehát 41 megye az, melyben a törvényjavaslat körülbelül a meglevő állapotot szankcionálja és újat alig teremt. A felhozottakat összegezve, megállapíthatjuk, hogy a törvényjavaslat ugy az adózás formájára, mint mértékére nézve újítást nem tartalmaz. Elég a törvényjavaslat egyszeri átolvasása, hogy meggyőződjék mindenki, hogy az az állítás, mintha itt egy 10 százalékos adóemelésről volna szó, kizárólag félreértésen alapul.

Mi tehát az új ezen törvényjavaslatnak teherviselési részében?

Uj benne a következő:

1. A meglevő viszonyoknak rendezése.

2. A közös teherviselés elvének keresztülvitele és nagy számú új adózóknak bevonása.

Ha pedig a fizetési arány nem emeltetik, ellenben az adózók száma szaporíttatik, helyes logikával csak kettőt következtethetni: *vagy azt, hogy kevesebb lesz ezentul az utadófizetés, vagy pedig azt, hogy megmarad a régi adóösszeg, de az eddigieknél jobbak lesznek az utak.* Ez az igazság és ennél egyebet a törvényjavaslatból nem fog kiolvasni senki.

E rövid fejtegetésben nem kívántuk a kérdést kimeríteni. Csak mintegy lapidáris vonásokban kívántuk feltüntetni a törvényjavaslatban foglalt leghasznosabb tudnivalókat, melyeknek nemtudása esetleg a közönség körében nyugtalanságot ébreszthetne.

Méltán beállana ez a nyugtalanság, ha komoly állítás volna az, hogy 10 — vagy éppen 15! — százalékos adóemelésnek néznénk elébe.

Nincs adóemelés, de van adórendezés, helyenkint adóleszállítás, mindenütt az adózási kötelezettség méltányos és igazolt kiterjesztése és végül meg-

szüntetése a gazdaközönség azon privilegiumának, — melyhez aligha fog tulságosan ragaszkodni — hogy a közutakról egyedül ő tartozik gondoskodni.*
És ennek a cikknek igaza van.

— **Az új halászati törvény.** A halászatról szóló 1888. évi XIX. t. c. f. évi május hó 1-től életbe lépő, a közönség, illetve a hal árusással foglalkozók tájékozása végett a következőket közölhetjük:

Aki akár nyílt, akár zárt vizeken halászni akar, köteles halászejegyet váltani, 2 frt 50 kr. belyegilleték beszoállítására mellett, a segéd-személyzet és munkások számára pedig 1 frt belyegilleték beszoállítására mellett, mely jegyek mindig csak az illető év május hó 1-től a következő év április hó 30-ig érvényesek, s e szerint évenként megújítandók.

A halászejegy csak egy személyre állíttatik ki és másra át nem ruházható és az ellenőrző hatósági közegeknek kívánatára felmutatandó.

Nyílt vizekben az alább felsorolt halfajokat a tilalmi időszakok alatt, valamint ugyanazon halfajokat, ha az alábbi méretekkel nem bírnak, bármily időben tilos kifogni, szállítani és árulni.

Ezen halfajok a tilalmi időszakok és a legkisebb méretek föltüntetésével a következők:

Fajtók tilalmi ideje apr. 1-től jun. 15-ig, legkisebb mérete 80 cmtr.

Fogas süllő tilalmi ideje apr. 1-től jun. 15-ig, legkisebb mérete 35 cmtr.

Galóca tilalmi ideje márc. 1-től majus 31-ig, legkisebb mérete 54 cmtr.

Kecsege tilalmi ideje apr. 1-től jun. 15-ig, legkisebb mérete 30 cmtr.

Kő süllő tilalmi ideje apr. 1-től jun. 15-ig, legkisebb mérete 40 cmtr.

Lazac tilalmi ideje szept. 15-től január 31-ig, legkisebb mérete 50 cmtr.

Lepényhal tilalmi ideje márc. 1-től április 30-ig, legkisebb mérete 25 cmtr.

Márna hal tilalmi ideje apr. 1-től június 15-ig, legkisebb mérete 30 cmtr.

Pisztranghal tilalmi ideje szept. 15-től január 31-ig, legkisebb mérete 20 cmtr.

Pontyhal tilalmi ideje apr. 1-től jul. 15-ig, legkisebb mérete 30 cmtr.

Sőreghal tilalmi ideje apr. 1-től jun. 15-ig, legkisebb mérete 50 cmtr.

Szintok tilalmi ideje apr. 1-től jun. 15-ig, legkisebb mérete 80 cmtr.

Tetemes tok tilalmi ideje apr. 1-től jun. 15-ig, legkisebb mérete 1 méter.

Viza tilalmi ideje április 1-től jun. 15-ig, legkisebb mérete 150 cmtr.

A halak hosszúsága a fej elejétől a fark végéig mérendő; a jelzett méreteknél kisebb halak, valamint ha a tilalmi idő alatt véletlenül fogatnak, a vízbe azonnal visszabocsátandók.

Rákot április 1-től május 15-ig fogni tilos. A tilalmi idő alatt fogott, valamint a tilalmi időszakon kívül oly rákok, melyek a szemtől a kiegyenesített fark végéig 8 cmtrnél kisebbek a vízbe visszabocsátandók.

A tilalmi időszak alatt tilalom alá eső, vagy törvényes méretekkel nem bíró halak és rákok szállítói, vagy tulajdonosai ellen a büntető eljárás hivatalból indíttatik meg s a tilalom alá eső halak, vagy rákok elkoboztatnak s a szegény-alap javára értékesíttetnek. Elkobozási határozat ellen fölbbezni nem lehet.

A fönnnebbi rendelkezések ellen vétők a kihágási törvény értelmében a halászati törvényben egyes esetekre megszabott és 200 frtig terjedhető pénzbüntetéssel fognak büntetettetni.

Helyi és megyei hírek.

— **A víz apad.** F. hó 29-én este 6 órakor Szentesen 8.13 cmtr volt a vízmagasság, s így eddig 6 cmtr. az apadás. Ez ugyan még vajmi kevés, de a vonal jól be van védve s zélsőséges időben egészen nyugodt a védelmi helyzet.

— **Igényper.** A városi helypénzkezelésnél felmerült sikkasztás alkalmából annak idejében megemlítettük, hogy a városi hatóság a hiányzó 2000 egynéhány száz frt biztosítására Kovács Pál volt h. számvevő nyomdáját lefoglalta. Illés Jenő tételnati uradalmi ispán azonban ezen foglalással szemben igényperrel jelentett be, melyet a szegedi törvényszéknél meg is nyert; de mint most értesülünk, a kir. tábla, a szegedi törvényszék ítéletét megváltoztatva, másodfoku ítéletével elutasított.

— **Juhász János** városi birtoknyilvántartót, mint ezt annak idején említettük, zugirászkodás miatt, a szentesi kir. járásbiróság 30 napi börtönbüntetésre ítélte. Ezen ítélet ellen Juhász János felebbezett, s a kir. tábla az ítélet megsemmisítésével újabb tárgyalást rendelt el annak kiderítése iránt, ha valjon Juhász Jánosnak, mint közhivatalnoknak, statutualiter engedélyezve volt-e felek részére a szer-

ződés irás? Juhász János ugy a városi hatóságtól, mint az alispáni hivataltól egybehangzó bizonyítványt kapott arról, hogy bár szabályrendeletileg nem is volt jogosítva szerződések írására! de amennyiben a birtoknyilvántartói hivatalnál a hivatalvezető e hivatal fenállása óta adásvételi szerződéseket és ezzel járó beadványokat szerkesztett, a hatóság tudtával s annak minden ellenzése nélkül, — s ez volt egyik fő ok, hogy e különben terhes hivattalal járó dotatió a város által soha nem fokoztatott, — annalfogva ő szabályrendelet nélkül is jogosítva érezhette magát a felek megkeresésére, s ezek aláírásával szerződések és beadványok készítésére. — A szentesi királyi járásbiróság ez ügyben a tárgyalást megtartván, Juhász Jánost újabb 30 napi elzárásra ítélte. Juhász ez ellen a kir. táblához felebbezést adott be a hatóságok részéről kapott bizonyítványok és a szegedi kir. ügyészség által 3475—882. kiadott azon vélemény alapján, hogy zugirászkodást csak az követ el, a ki hatóságok előtt feleket képvisel, s így csak az a zugirász, a ki nem csak megszerkeszti a szerződést és beadványokat, hanem az illetők nevében alá is írja. A szentesi közönség mindenesetre érdekel néz a felsőbb hatóságok ítélete elé.

— **A „Szentes és Vidéke”** mint értesülünk, — gazdát cserél. E lapot és nyomdat dr. *Mátyás* Ferenc ügyvéd vette meg, s a lap jövő számától kezdve a vevő tulajdonjogával, *Bánfalvi* Lajos, városunkban már előnyösen ismert író szerkesztősége mellett fog megjelenni.

— **Hymen.** Szeder Ferenc fiatal gazdálkodó f. hó 27-én tartotta kézfogóját Mecs Balogh Mariskával, Mecs Balogh Ferenc kedves leányával.

— **A sorozás.** Az idei sorozás, mely már az új véderőtörvény értelmében hajtatik végre f. évi május 30., 31., június 1., 2., 3. és 4-ik napjain ejtetik meg városunkban. A sorozásra az 1868., 1868. és 1866. évben született hadkötelesek lesznek felhíva, míg a sorozás keresztülvitele, s hogy mely korosztály mely napon lesz köteles megjelenni, a legközelebb kiadandó hivatalos hiedetmény fogja tudatni.

— **Az asszonyirtó** kezd a sorsába beletörödni, úgy, hogy most már ő maga adja a vizsgálóbíró kezébe azt a fonalat, a mely a nehéz és bonyolódott vizsgálat csomójának legombolyításához vezet. De Gyömbér Pál nagy gazember és az ő furfangjai kiszámíthatlanok. Midőn a Balázs Borbála fülbevalóit és holmijait fölmutatták neki, bevallotta ugyan, hogy ő gyilkolta meg a boldogtalan nőt és önként beszélte el a gyilkosság részleteit, de egy körülményt mégis elhallgatott **ugyanis azt, hogy ő a kőborgásai közben hol Gyömbér Pálnak, hol Kató Pálnak nevezte magát, továbbá elhallgatta azt is, hogy ő két csendőr előtt Kató Pálnak mutatta be magát és megígérte nekik, hogy jó pénzért majd a Gyömbér Pál nyomára vezeti őket.** Sok körül-

A „SZENTESI LAP” TÁRCÁJA.

A megölt ország.

— Történeti elbeszélés. —

17

Irta: BIBO LAJOS.

— Kegyelmed nagy, uram király! — mondá az ifju, fejét mélyen meghajtvá Lajos előtt, ki még pár másodpercig gyönyörködött az igéző szép párban, s aztán felemelkedve, a leány kezét az ifjübe tévé:

— Legyetek mindig — ilyen boldogok!

Az ifju levente szép, büszke fejét magasra emelte.

— Még egyet, fölséges ur!

— Beszélj, vitéz!

— Engedd kiséretedhez csatlakoznom nekem is!

— Ám legyen, vitéz! Mig visszatérünk, szép menyasszonyod a királynővel marad Budán!

— Köszönöm, uram, király, ez újabb kegyedet, a melyre, hogy ha érdemes e pillanatban talán nem ragyok, igyekszem azzá lenni! majd a harcmezőn! És az leszek. Thurzó László megesküszik, hogy míg ereiben egy csepp vér csörgedez, a magyar királyt bántani nem fogja büntetlenül soha — senki sem!

E szavak hatása alatt arca pirba borult s úgy állott a király előtt, mint a sivatagok évezredes pyramisa, küzdelemre hívva a puszták homoktengerét.

— És most menjünk fel a urak közé! — szólott Lajos s karját nyujtvá nevének, kinek szemében örömköny rezgett, távozott, követve egy boldog pár által . . .

— Ah, te is király! . . . Egy kicsinyke jutalom, mint a koldusnak a morzsaszem, Orbán Endre hallgatni fog? . . . Veszett kutyák! Eredjete, mullassatok, hiszen tiétek a világ! . . . Nevesettek ki engemet, de nemsokára rajtam lesz a sor!

E szavakkal lépett elő a király távozása után a bozótból egy vad kinézésű, tetőtől talpig fegyverbe öltözött, óriás alak, kinek szavaiból sejtethetjük, hogy ő az emlegetett esztergomi várnagy, Orbán Endre.

Szemei vad fényben égtek, a mint a kezeiben levő törre tekintett.

— Kicsinyke vas és oly hatalmas! . . . Képes kioltani egy királyi életet! . . . Vigyázz Lajos király: de még jobban te, büszke asszony, szőszegő királyné! — szólott s összeszorított öklével a kéjlek felé fenyegetett.

XI.

Az új lovagjai.

Keresztül Pakson, Batkán, a mintegy 27 ezerre szaporodott a magyar sereg a szekesői rövid pihenés után levonult a mohácsi síkra s ott — bámint ellenkezett is — Tomory Pál kiáltott ki fővezérré.

Odáig jutott akkor a magyar, hogy nem volt az egész hazában ember, kit vezérnek lehet volna tenni, hanem egy papot, egy szőrcsuhás szerzetest kellett a sereg élére állítani.

Perényi Ferenc a fiatal és élces pécsi püspök, kinek házában volt szállva a király, midőn látná, hogy az urak legnagyobb része nem hajlandó bevárni az erdélyi vajdát s kicsinyelve az ellenség erejét, azonnal megütöközni kíván, gunyosan mondá:

— A csata napját 27 ezer magyar vitéz vértanúsága jelölné, kik fráter Tomory vezérlete alatt

martyr-halált szenvednek a hazáért s jó lenne Brodaricsott előre Rómába küldeni, nevezett harcosoknak szentté avatását a pápánál kieszközölni.

Nem használt sem az okos szó, sem a maró guny; a tanácskozás késő este szakadt meg, azzal az elhatározással, hogy másnap megütököznek a törökökkel.

A nap már áldozóban volt s a gyönyörű vidékre barna, hűvös ködök kezdtek alászállani. Köröskörül a láthatár ragyogott még az alkony vörös színében; de a hamvas, lilaszínű árnyékból, mely a mohácsi síkra nehezedett, csak a tábori tüzek pislogása vetett némi fényt itt-ott a sötét éjbe. Egy-egy Csonka füz, mely a síkon elszórva buslakodott, szomoruan csüngeszté a föld felé gyér lombozatu ágait, melyekre egész csoport hollók szálltak alá s rekedt károgásukkal felszakíták az éj csendjét.

Prédát, zsákmányt éreztek.

— Az est félködében a távolból lovak lépte hallik, melyet el-elkap a Duna felől lebegő éjjeli szél, míg egészen közel érnek a pihenő magyar táborhoz, hol az őrszem arcához emelve fegyverét, rájok kiált:

— Jelszót! Ki vagy?!

A számszerint hat tagból álló kis csapat vezére büszkén veti hátra fejét s a nélkül, hogy visszatekintene, feleli.

— Zápolya János küldöttéi vagyunk! Melyik a vezér satora és ki lett a vezér?

Az őrszem jobbajával egy satorra mutatott.

— Látod? Az a Tomory satora; ő a vezér! — s azzal nem törődve tovább a jöttökkel, hátat fordított nekik.

(Folytatása következik.)

ményre viszont Gyömbér Pál magától adott fölvilágosításokat, így a csongrádi szőlőhegyen elkövetett kettős rablógyilkosságot meglehetősen részletességgel beszélt el, de elbeszélésében az volt a rendkívül meglepő, hogy csupa olyan dolgokat mondott el, a miket már ugyanis tudott a vizsgálóbíró. Az ötszörös rablógyilkos bűnügyének vizsgálatával megbízott Molnár Elemér törvényszéki bíró rendkívüli eréllyel és fáradtságot nem ismerő buzgalommal folytatja a vizsgálatot és eddig több, mint 80 tanut hallgatott ki.

— **Az új halászlé** törvény f. évi május hó 1-én életbe lép. A törvény ide vonatkozó rendelkezéseit lapunk más helyén közöljük.

— **Miért hideg az idei tavasz?** Flammarion Kamill, híres csillagász állítása szerint a világrendszerünk középpontját képező égitesten: a napon, egy idő óta szokatlan nyugalom uralkodik, míg némely években teli van foltokkal, viharok dühöngésével és százezer kilométer magasra csapkodó lángnyelvekkel, melyek mint tűzzápor hullanak vissza az égő oceanra, amely körülhullámozza az életünket adó csillagot. Hogy a nap rendellenes állapota nem lehet előidézője a hidegebb időjárásnak, azáltal iparkodik bebizonyítani, hogy dacára annak, miszerint ezen égitesten a mostanhoz hasonló csöndesség és nyugalom minden tizenegyedik évben előfordulva, földünk időjárására még sincs soha betolyással s mivel nem az egész földteken észlelhető az időjárás elhidegülése, sőt inkább Dél-Amerikában, Braziliában s több helyen a rendszerint nagyobb forróság tapasztalható, arra kell következtetnünk, hogy a hűvös időjárásnak helybeli az oka, s csupán Európára szorítkozik. Ez a helybeli ok pedig, úgy látszik, nem egyéb, mint az, hogy az északi szelek hatásmasodtak el. Ez okozza azt, hogy a tavasz késik, hogy az időjárás a természet nyilvánulásait késlelteti. — Cikkét azzal fejezi be a híres csillagász, hogy bizton reméljük, hogy sem a nap, sem a föld nem múlt lehűlésnek, ne rettegjünk tehát valami szibériai állapotok bekövetkezésétől. Ez a hűvös időjárás csak mulékony jelenség földünk történetében, at kell rajta is esnünk. Majd azután újra a mi aldott napunk ragyog teljes fényességében a Kárpatok övezte szép hazára.

— **HalvacSORA.** Ma kedden, azaz f. hó 30-án, Neumann Jónás felsőparti kaveházában halvacSORA lesz, mely alkalommal a jelenleg városunkban időző s általános kedveltségnek örvendő női zenekar zeneestélyt rendez. E körülményre annyival inkább felhívjuk a közönség figyelmét, mert a kitűnő készítésű halpapríkás és jó bor mellett pompás zenében is gyönyörködhet.

— **Sorsjegyek** előnyös részletfizetésre kaphatók a szentesi vidéki takarékpénztárnál.

— **Munkaközben.** Végzetes baleset érte f. hó 29-én reggel Kajtar Sándor 54 éves napszámost. Kajtar ugyanis több társával Szeder János új patika-utcai házához egy régi épület falának elbontásán dolgozott, s hogy a falat könnyebben eltávolíthassák, aláástak, a fal azonban nem leven megtámasztva, észrevétlenül kidőlt, és Kajtarnak oly szerencsétlenül temette maga alá, hogy jobb lábát térdén fölül eltörte, mellkasát és baloldali bordáját behorpasztotta. A súlyosan sérültet ápolás végett kórházba szállították.

— **Kerelem.** Lehota Kiss Bandi, az első cigányzenekar vezetője értesíti a n. e. közönséget, hogy a május 1-ői közönséget adandó borra valóért személyesen fog tisztelni, s hogy az első zenekar részéről erre más senki sincs feljogosítva.

Hírek a szomszédból.

— **Halálozás.** Pokomándy István, mindszent-apatfalvi tarsulat szakasz-igazgatója és családját mélyen lesújtó családi gyász érte ifjú korának virágában levő egyetlen leánya: *Mariskának* 21 éves korában történt elhunytával. E rendkívüli csapást a fájdalomtól megtört szülők és testvérek a következő gyászjelentéssel tudatták: Pokomándy István és neje Butykay Mária, István, Dezső és Sándor fiaikkal vigasztalhatatlan szívvel jelentik forrón szeretett egyetlen kedves leányuk, illetve felejtethetetlen jó testvérük Pokomándy Mariskának élte tavaszán, 21 éves korában, több napi súlyos szenvedés után és halottak szentségének ájtatos felvétele után, f. hó 27-én d. e. fel 11 orakor hagymázban történt gyászos kimúltat. A szeretett kedves halottnak hült tetemei folyó hó 29-én, délelőtt 10 orakor a rom. kath. szertartás szerint tetették örök nyugalomra.

— **Hazatért sikkasztó.** Négy évvel ezelőtt az egész országot fellármázta a hír, hogy Bozóky József, a kunszentmártoni takarékpénztár igazgatója, a város egyik legtekintélyesebb polgára, hatvanezer forint elikkasztása után Amerikába szökött. A kunszentmártoni kapitányság megtette ugyan a maga szükséges intézkedéseit, de minden reménye nélkül a sikernek, mert a mire fölfedezték a sikkasztást, a megszökött igazgató már atkelt a tengeren. Bozóky ugyanis egy havi szabadságot kért a takarékpénztártól, mely csak akkor kezdte vizsgálni a pénztart és a könyveket, a mikor ez az idő már lejárt s az igazgató még nem került haza. A kun-

szentmártoniak hírét sem hallották azóta a sikkasztó. Csak annyit tudtak felőle, hogy Amerikában tartózkodik, a honnan azonban soha levelet nem küldött. Nem is volt kinek írnia, mert barátai elfordultak tőle, családjaí pedig hasztalan kert volna bocsánatot a gyalázatra, a melylyel nevé beszennyezte. Itthon maradt négy gyermekéért nem kellett aggódnia, mert azoknak a rokonok szerető partfogása alatt jobb dolguk volt, mint neki magának. Tul a tengeren nyughatatlanul vándorolt egyik városból a másikba s több mar tarsul szegődött hozzá a nyomoruság is. Az elikkasztott pénzből már akkor is alig volt valamije, mikor kunszentmárton oda-hagyta. Nem egyszerre, hanem aprankim nyult az idegen pénzhez s a mit magához kerített, az el is költötte hamar. A nyomoruság s talán a honvágy is addig zaklatta, a míg rászanta magát a hazatérésre. Látni akarta meg egyszer azokat az embereket, a kik egykor tisztelték, szerettek. Harom héttel ezelőtt, április 6-án, érkezett Budapestre s a Döbrentey-utca 9. számú házában fogadott szállást egy özvegy trafikosnénál. A bejelentő cedulán Pzedak József komáromi hivatalnoknak mondta magát. Nagyon szegényesen élt s alig jart ki a házból. Huszvet vasárnapján meglátta őt Budán egy szolnoki ember, egy azok közül, a kikhez visszakiváncozott, s észrevétlenül követte lakását. A szolnoki kapitány, Hegedűs Bela, ezen a revent tudta meg, hogy Bozóky a fővárosban lappang, s szerdán mar itt volt maga is, hogy letartóztatására engedelmet kérjen a rendőrségtől. Török főkapitány melléje adott egy detektívet, a kivel, 25-én reggel hat óraker beállított Bozóky szállására. Bozóky éppen öltözködött, s majd elszédült jgedtében, a mikor benyitott hozzá egykori barátja, a szolnoki kapitány. A testben-leleken megtört ember sírva fakadt arra a szóra, hogy le van tartóztatva és szomoruan mondotta Hegedűsnek, hogy mar nem találta volna életben, ha egy nappal később jön. Ladája feneken megtöltve hevert a revolver, a melylyel epp tegnap akarta magát kivégezni. Az asztalra is ki voltak rakva a papirlapok és boritekok, a melyeket busziszó leveleknek szánt. Nem is varta meg a főkapitány fölshóltását, hanem átadta neki ezüst óráját és utolsó hat forintját. „Éz és a revolver az egész vagyonom” — szólt keserű hangon. A foglyot berkecsin vittek el a főkapitányság épületébe, a hol delig maradt. Akkor mdult vele a szolnoki kapitány és egy detektív, a kit örzőül rendeltek melléje. Nagyjából mar Bpsten is kihallgattak, de részletes vallomást majd a szolnoki törvényszék vizsgálóbírója tel tőle.

— **Uj főispán.** Bekesvarmegye főispánjává Terényi Lajost, a megye főjegyzőjét nevezte ki a belügyminiszter. Az új főispánt kevesen ismerik azon a varmegyén kívül, melynek most elere alították. Azelőtt Stummernak hívták s rokoni viszonyban állott Ipolyi Arnóddal. Jelenleg 36 éves. Mint Bekesvarmegye főjegyzője, a tavalyi arviz alkalmával miniszteri bizlossa küldetett ki s ez alkalmával tün fel Baross miniszternek a dalias termétü ifju, kinek külseje és fellépése egyarant megnyerő. Mondják, hogy főispáni szeket ennek a szerencses veletlennek köszönheti. Az is feltűnő, hogy Terényi főispánnak földbirtoka nincs, a mi eddig a varmegyei főispánokkal melőzhetlen kelékül tekintetett.

— **A sírfosztogató.** Szegeden nemreg egy Pör Margit nevű asszonyt fogtak el, kire gyanu volt, hogy koszorukat szokott lopni a temetőből. Az asszony kezdetben tagadott, de később nyíltan bevallotta, hogy evek óta úzi a sírfosztogatást; bevallotta végre, hogy Dicső Marton segélyével több frissen hantolt sírt felasott és a holtakat ékszeréitől és ruháiktól fosztotta meg, sőt a koporsó csipkeit is kitepte. Az elvetemült asszonyt Dicső Marton társával együtt atadták a királyi ügyészségnek.

— **A ki a saját temetését megrendeli.** Tragikus smezetű husveti mulatságot rendezett magának a fiatal Bagi Lajosné szül. Keizler Anna szege di koresmárosné, aki elválva el az uratól. Elkeszülve az öngyilkosságra, megrendelte a saját temetését, még pedig elsörendű nagy pompával, felállította a saját lakásán a ravatalt, megvásárolta a sírkövet is s ha néhány pillanattal később nyílnak be a szobájába, ahol ünneplőbe öltözve, a merget keverte, hát a szép asszony husvetvasárnapján csak-ugyan ravatalra kerül. Keizler Anna 25—26 éves csinos asszony, aki különben elenk, könnyű életmódot folytatott, utóbb pörben állt a világgal s kivált az urával, Bagi Lajossal, akitől elválva el, mint a Lechner-teren elenknek prekventált polgári bormerő tulajdonosnője.

Hazánk és a főváros.

— **A szilágy-somlyói kincs.** A Szilágy-Somlyón talált kinsről, melyről lapunk múlt számában mi is megemlékeztünk, a „B—i H—p” tudósítója ápril 26-iki kelettel még a következőket írja: „Az a hely, a hol 1797-ben egy olah azt a világhírű barbar kinscet találta, a mely a bécsi cs.

kir. régiségmuzeum egyik legnagyobb nevezetessége, úgy látszik, még mindig kimerítetlen forrásra a nep-vándorlaskorabeli leleteknek. Mert ez az Olteanu Juon nevű napszámós, a ki hétfőn, vagyis április 22-én az új kinsre bukkan, ugyanazon a földfolton ásogatott, a hol kilencvenkét év előtt az a másik szerencsés a római pénzek és barbar ékszerék sokaságát lelte. Valószínű, sőt bizonyos, hogy a két kincs ugyanegy emberé volt, ki azt nem temetkezés-nél, hanem ellenség elől menekülve rejtette a föld alá. A temetés kombinációja ellen szól, hogy az ékszerék nem voltak csontvázon, hanem egy csomóba rakva; kikerült ugyan a törmelekből néhány ember-csont is, de ennek aligha van köze a lelethez.

Pulszky Ferenc, a nemzeti muzeum igazgatója, ideérkezett, megvizsgálta a kinscet és hozzávetőleg detemta. Az érték nem millió; a tárgyak aransúlyja valamivel több öt kilogrammnál, s az egész mintegy tízezer forintot érhet, a régiségkereskedelemben szokásos becsült szerint.

Összesen huszonkilenc darab ékkövekkel kirakott tömör arany tárgyat talált a szerencsés olah. Az ötvösmunka a IV. század végét, vagy az V. század első felet karakterizáló gót művészet. Ferli- és nőruának díszítésére szant ékszerék. Kiváló közöttük egy 7 centimeter atmérőjű sardonix broche, több máslele kövel; továbbá ket remek szép női valirozsa, kristályiai, rubintokkal és más dragakövekkel kirakva; egy vastag sodrott arany karperec stb. — Pulszky Ferenc a leletet valamely gót fejedelem kinsének tartja.

Holnap a leletet felviszik Budapestre és bemutatják a kormányának. Kar, hogy egy darab eltűnt a kinscből; a telek birtokosa alítólag kivesztette a zsebéből. A helyet, a hol a drágaságok napvilágra kerültek, most szigoruan őrzik, nehogy assanak, míg új intézkedés nem lesz. Mert nem lehetetlen, hogy még mindig ott lappanganak a föld alatt a máslele-ezer éves fejedelmi kinscesnaz utolsó maradványai.

A leletnek a nemzeti muzeum részére leendő megvevőlet Wekerle pénzügyminiszter kiutasba helyezte.

— **Kutyavadászat.** Berettyó-Ujfaluból írják: Pörög a dob; a trombita ugyan nem harsan, de elég harsány a falu kisdobosának hangja, hogy bárki meghallja: „Adatik tudtára polgár urameknek: mindenki a maga kutyáját bezartja, mert a ki kutyája 60 napig az utcán kóborol, az kutyapecerek lelovik! Az, ki pecerseget akar vallalni, holnap, a delelőtti tempioni után a varosházánál mmel előbb megjelenjenk.” — Így végződött egy hosszú szóbeli hirdetes szombat delután. Egy veszett kutya meg-mart egy disznót; aztan elmenekült, az ovintézkedes tehát szükségesse vált. A pecerek közül négy töltőt fegyverrel le és föl setal az utcakon. Minden puska koezelemben olaikodik felretűződva egy vagy két seged. Puska durran, kutya nyikkan, seged ugrik, hurok szorul s a megboldogult huzatik utolsó útjara a falun keresztül. A jó falusiak humora nem hagyta elröpülni az alkalmat erre a mondasra: „Ne tessék most kűnn jarni, mert lövik a kutyákat!”

Külföld.

— **Hat gyermeket szült.** Amerikában Nevarro-Countiban egy családot nem mindennapos isten adasa ért: egyszerre hat taggal szaporodott a familia. Az asszony, a ki ilyen bőseges gyermekaldással lepte meg az urat, bajor születésű, 27 éves és valóságos dragonyos termétü. A ferj Hirsch György. Amerikában született es tíz esztendővel idősebb, mint a felesége. A hat ker testvér közül négy tñ, kettő leány s mind a hat el es egészséges. A gyermekeket megkereszteltek es hogy valamikép össze ne teveszszék őket, mindemknek cedulat akasztottak a nyakába, melyre nagy betűkkel van a nevík írva. A kis szobában, a hol a hat apró állampolgár a napvilágot meglátta, születésük óta pillanatig se volt csend, mert mikor az egyik elalszik, vagy elhallgat, nyomban egy másik kezd a sírast.

Irodalom.

— **Abonyi Lajosnak,** a legnépiesebb magyar ironak egy újabb kötele jelent meg az Egyetemcs Regénytárban, a budapesti Singer es Wolfner cég e derek vállalatában. Abonyi legújabb kötetének „A penzes molnár romanca” a címe, s szinten a falusi élet kepeit es dramai összeütözéseit tarja elenk. Nem regénynyel, hanem beszélylyel leven dolgozik, megfosztanók érdekességétől a cselekményt, ha részleteibe bocsátkoznánk. Csak ezt mondhatjuk tehát el róla, hogy Abonyi tola es költői egyenisege itt is a régi. Ugyane kötetben a szerzőnek egy másik elbeszélése is van: „Az ideálról” című, melynek különösen elbeszélői formája érdekes. Ket nő könnyed parbeszede folyamán fejlődik ki a regényes történet, a nélkül, hogy az olvasó észre is venné. A novella együtt teszi az Egyetemcs Regénytár negyedik evfolyamának 12-ik kötetét. Az Egyetemcs Regénytár kiadói, mint eből is látszik, nemcsak a világ-irodalom szeles termekéit ültetik at, hanem szerető gondall apolják es kedveltetik nemzeti irodalmunkat is. Abonyi kötetének ára, csinos piros vaszonba költe, 50 kr.

— **Garay János** összes munkáiból a 33—35. füzeteket adja közre Meimer Vilmos. A díszes kialakású mű egy-egy füzete 35 kr.

— **A Pesti Hírlap.** a fűrdő- és turista-idény beálltával figyelmébe ajánlja a magyar olvasóközönségnek, hogy kiadóhivatala kész elfogadni ugynevezett turista- előfizetéseket is, vagyis a lapot utána küldi utazásközben is az előfizetőnek, ha ez egyik állomásról előre megírja a következő állomás címét, a hova indul s a hol a lapot poste restante fogja megkapni. Ezért az előfizetési díj csak annyi, mintha folyton egy helyre menne a lap, vagyis negyedévre 3 frt 50 kr., egyhóra 1 frt 20 kr. Utazó és fűrdőző közönségnek pedig alig lehet jobb lapot ajánlani, mert a Pesti Hírlapot a leggazdagabb és változatosabb tartalom emeli más lapok fölé. Jó és rövid regényeket s elbeszéléseket, mindig kitűnő, mulattató tárcákat s igen jól szerkesztett érdekesen összeállított rovatokat hoz. Amellett hogy távirati és hír-rovata mindenről a leggyorsabb és alaposabban értesít, a szerkesztőség nagy figyelmet fordít a mulattató, szórakoztató közleményekre. Epen ennek köszöni a Pesti Hírlap nagy népszerűségét s épen ezért melegen ajánljuk mi is t. olvasóink pártfogásában. Az előfizetési pénzek Budapest, nádor-utca 7. sz. alá küldendők, a Pesti Hírlap kiadóhivatalába.

REGÉNY-CSARNOK.

A boszorkány.

— Sicíliai regény. — 3. közl.

Nem kérdé, hogy honnét ered ezen brutális támadás, s hogy mily titokzatos rugója van e csöcselék dühöngésének, mely egy ártatlan gyermek ellen, apjának bűnei miatt irányult; nem számlálá meg ellenségeit, de lelkének mélyében elhatározá a fiatal leány megvetését.

Természetétől fogva nagylelkű lévén, kiváltkép szánalmat érzett azon gyöngye lényekkel, kiket jogtalanul ért erőszak, mert ő maga is meg nem érdemelt zsarnokság áldozata volt, mint ezt később látni fogjuk.

Élete megszámlálhatatlan lealázásokkal engesztelé ki születésének szegényét.

Dacára a sicíliai igazságszolgáltatás lassúságának, melyet a gazemberek s a gonosztevők mindenkor felhasználnak; dacára a gyűlöletnek, melylyel a köznép a zsidók iránt viseltetik, mégis birt a zsidó Izsák annyi tekintélyvel, melyet leginkább vagyonának s nagy befolyásának köszönt, semhogy valaki leányát Girgenti kapui előtt megtámadni s becsmérlni mert volna, ha csak nem volt pártolva valamely magasrangú személyiség által.

Az előbbi talány megfejtése csakhamar megtörtént, a Juno templomának oszlopai alatt nyugvó két ember között lefolyt párbeszéd által.

Az egyik izmos halaszlegény volt, a másik sovány fiatal ember, kinek sápadt arcára a meleg alig volt képes egy kis vörösséget varázsolni; szavai bizelgők s mézesek voltak, tekintete pedig a róka ravaszágát árulá el.

Mig a néptömeg a lettiga körül szitkozódott, azalatt a következő párbeszéd folyt le e két ember között.

— Kegyesség számíthat embereimre, marquis ur; a tett nem rejtenti őket vissza. És, isten ugyse! nem bannám magam sem, ha elég közel volnék ezen zsidonóhoz, hogy függőit s arany nyakékének súlyát kezemben megmérlegelhetném.

— Tudod, Thadeo, hogy száz aranyat kapsz magad számára, bele nem számítva a scudikat, melyek — felszámításod szerint — segítőid feltűzésére voltak szükségesek.

— Eh! vajjon tett-e valaha Thadeo, a halász, valamit érdek kedvéből? Tartsa meg pénzét marquis ur. Száz arany! Vajjon szükséges-e a pénz arra, hogy az ember ez atkozott zsidót gyűlölje, ki nemsokára elég gazdag lesz, hogy egész Siciliát megvásárolja sicíliai aranyokkal? Ha már kockázatom bőrömet ezen ügyben, ugy ezt nem aranyaiért, hanem a vallás szent ügyéért teszem.

— Jól beszélsz Thadeo. Mivel ily jó elveid vannak, kétszáz aranyat kapsz.

— És ha a dolog nem sikerül, felakasztanak? Köszönöm.

— Ördögbe is! — mondá a marquis mosolyogva, — Thadeo, te nagyon követelő lettél.

— Hiszen én mit sem kérek öntől.

— Azt akarom mondani, hogy vagy mindent, vagy semmit. Értem, tegyük az árt háromszáz aranyra, s ne szóljunk többet róla. De most már nem találz erszenyemben semmit, ha csak az ördögöt nem.

— Jól van, elfogadom a háromszáz aranyat az özvegyek s árvák nevében, marquis ur.

— Azonkívül, a fosztogatás eredménye is a tiéd, Thadeo, és büntetlen maradsz. A zsidók gyűlö-

tek. A prépost mult vasárnap prédikált ellenök: mindent a vallási buzgóságnak fogunk tulajdoníthatni.

— Az alku tehát meg van kötve, marquis ur, — felelé a halász, meghajtván magát és sietett felkeresni a csoportot, mely már várakozott reá.

A marquis ajkán gunyos mosoly vonult végig.

— Ah! átkozott zsidó! — mormogá, — nem akarsz kölcsönözni apám örökségére, mert tudod, hogy el vagyok halmozva adósságokkal: sem kérések, sem fenyegetések nem indíthattak meg téged; most kezemben vagy, s majd megtanítlak az én akaratom szerint táncolni. Ugy hallom, te imádod leányod? Ő rajta boszulom meg magam makacsságodért. Most már ismerem gyöngye oldaladat, s addig fogom sérteni apai szeretetedet és büszkeséged, míg előttem nem fogsz könyörögni a porba hullva, hogy fogadjam el összeharácsolt pénzedet.

E pillanatban füléhez hatolt a csöcselég lármája.

— Meg kell boszalnunk „Miasszonyunkat!”

— Jól van, testvérem, — kiáltott Thadeo. Rohanjunk a zsidó leányra.

— Előbb egy kegyet kérek, — mondá Judica.

— Apám félig meztlenül kergetett el engem, ki az esőbe s viharba. Azi kívánom, hogy vetköztessék őt ki selyem ruhaiból, adják rá az én rongyait s küldjék őt vissza Izsák apjához, hogy meztlen lábakkal koldusként kocogjon apjának ajtaján; míg az ő drágaságait köztem s gyermekeim között oszszuk szét.

— Ez jogos, — felelt a halász.

A fiatal ember gyűlölettel és megvetéssel telt tekinteteket vetett maga köré.

(Folytatása következik.)

Vasuti menetrend.

(Puszt-Tenyő—Kun-Szent-Márton—Szentes között.)

Érvényes 1888. november 1-től.

Szentes—Szolnok.	
Szentes (vend.)	5 ó. 36 p. éjjel, 1 ó. 15 p. d. u.
Tóke	6 ó. 13 p. éjjel, 1 ó. 48 p. d. u.
K.-Szt.-Márton	6 ó. 58 p. d. e. 2 ó. 23 p. d. u.
P.-Homok	7 ó. 37 p. d. e. 2 ó. 51 p. d. u.
Tisza-Földvár	8 ó. 05 p. d. e. 3 ó. 03 p. d. u.
Martfű	8 ó. 23 p. d. e. 3 ó. 18 p. d. u.
Kengyel	9 ó. 04 p. d. e. 3 ó. 44 p. d. u.
Puszt-Tenyő	9 ó. 31 p. d. e. 4 ó. — p. d. u.
Szajol	10 ó. 01 p. d. e. 4 ó. 20 p. d. u.
Szolnok (vend.)	10 ó. 30 p. d. e. 4 ó. 46 p. d. u.
Budapestre erk.	1 ó. 55 p. d. u. 8 ó. 20 p. éjjel.

Szolnok—Szentes.	
Budapestről indul	7 ó. 40 p. d. e.
Szolnok (vend.)	8 ó. 20 p. d. e.
Szajol	3 ó. 26 p. éjjel, 11 ó. 50 p. d. e.
Puszt-Tenyő	4 ó. 07 p. éjjel, 12 ó. 17 p. d. u.
Kengyel	4 ó. 31 p. éjjel, 12 ó. 35 p. d. u.
Martfű	4 ó. 59 p. éjjel, 1 ó. — p. d. u.
Tisza-Földvár	5 ó. 30 p. éjjel, 1 ó. 22 p. d. u.
Homok	6 ó. 02 p. d. e. 1 ó. 41 p. d. u.
K.-Szt.-Márton	6 ó. 15 p. d. e. 1 ó. 52 p. d. u.
Tóke	7 ó. 30 p. d. e. 2 ó. 28 p. d. u.
Szentes (vend.)	8 ó. — p. d. e. 2 ó. 54 p. d. u.
	8 ó. 34 p. d. e. 3 ó. 25 p. d. u.

A csongrád—félegyházi h. é. vasut menetrendje.

Érvényes 1888. szept. 16-ától.

Szeged—Csongrád.	
Szegedről indul	11 óra 9 perc de., 2 óra 18 perc du.
Félegyházáról	12 óra 15 perc és 5 óra 40 perc du.
K.-K.-Szallásról	12 óra 48 perc du., 6 óra 12 p. este.
Csongrádra erk.	1 óra 11 perc du., 7 óra 03 p. este.

Csongrád—Szeged.	
Csongrádról indul	9 óra délelőtt, 2 óra 15 perc du.
Kiskun-Szallásról	9 óra 52 perc de.; 3 óra 1 perc du.
Félegyházáról	10 óra 29 perc de., 3 óra 36 perc du.
Szegedre érkezik	1 óra 05 perc és 4 óra 59 perc du.

Félegyházáról Budapest felé indul:
Gyorsvonat 11 óra 50 perc de. Személyvonat 4 óra 18 perc du.
Omnibuszvonat 7 óra 18 perc délelőtt.

Gőzhajózási menetrend.

A felső Tiszán Szeged és Szolnok között.

(Érvényes 1889. mártius 26-tól további intézkedésig.)

Fölfelé.

Szegedről Szolnokra: vasárnap és szerdán reggel 5 órakor.
Szentesről Szolnokra: vasárnap és szerdán délelőtt 10 óra előtt nem.

Lefelé.

Szolnokról Szegedre: kedden és pénteken reggel 5 órakor.
Szentesről Szegedre: kedden és pénteken délelőtt 10 óra előtt nem.

A csongrádi ügynökség felhagyatván, oda csak bérmentesített szállítványok vétetnek fel, s az állomás, ugy, mint eddig, a hajók által érintetni fog.

BUSCH MIKLÓS

I. t. 123. számú háza kedvező feltételek mellett eladó. — Értekezhetni a tulajdonossal ugyanott. 1—3

KARAI JÁNOSNÉ

május 1-étől **kosztosokat** jutányosan elvállal. — Lakás: tyukpiac, Szeder János ur házában van.

Figyelmeztetés.

A marhalevelek kiállítására körül tapasztalt visszaélések megállítására tekintetből a ki saját nevelésű, bármiféle állatról, tehát lóról, bszikóról, szarvasmarháról, borjnról, kecskéről, juhról, bányáról, sertésről vagy malacról marhalevelet akar kiállíttatni, tartozik a rendőrkapitánynál *személyesen* megjelenni és ott személyazonosságát és a saját nevelésűnek állított jószághozni tulajdonjogát teljes hitelt érdemlő és irni tudó két tanuval igazolni. Ha a marhalevelet kiállíttató nevelőgazda, vagy a tanuk a marhalevél kiállító előtt ismeretlenek, tartoznak személyazonosságukat saját nevékre kiállított és lakásukat is kitüntető adókönyvvvel igazolni. E nélkül marhalevelek nem adatnak ki. Minthogy pedig marhalevél nélkül semmiféle jószágot sem másra átruházni (eladni, ajándékozni stb.), sem országos vagy hativásárra, sem idegen vármegyékbe legeltetésre hajtani nem szabad: elkerülhetlenül szükséges, hogy az állattulajdonosok marhalevelekről kellő időben gondoskodjanak, és hogy a nevelőgazda, midőn saját nevelésű állatjáról marhalevelet szándékozik kiállíttatni, adókönyvét és két tanut minedkor magával hozzon.

Szentes, 1889. ápril 25.

Rendőrkapitányság.

1273—1889. tk. sz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A szentesi kir. járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Salánki Mátyás végrehajtatónak Mihály Pál és neje Balázs Klára végrehajtást szenvedők elleni 120 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a szentesi kir. járásbiróság területén lévő és Szentes város határában fekvő, a szentesi 6554., 13402. és 13459. számú telekjegyzőkönyvben A + 11138.. 11139. és 11140. rszám alatt foglalt 3⁵⁷⁰₁₆₀₀, 1¹⁰⁸⁵₁₆₀₀ és 6⁷⁰⁰₁₆₀₀ hold terü kistőkői földekre o. é. 66 frt, 33 frt és 306 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi június hó 26-ik napján délelőtti 9 órakor ezen telekkönyvi hatóság helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10⁰₀-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42. §-ában jelzett, árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügy-ministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Szentesen, 1889. évi ápril hó 10-ik napján.

A szentesi kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság.

Farkas Gedeon,
kir. jbiró.